

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Кореняк“

Брой 3 лв.	Год. абонаментъ 25 лв. Излиза ежесечно.	Редакция и администрация въ клуба — Варна, ул. „6 Септемврий“ № 23.	Обявления се приематъ по споразумѣние.	Брой 3 лв.
---------------	--	--	---	---------------

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Какво искатъ отъ насъ европейскитѣ лѣтовници.
2. Артритизмътъ.
3. Европейцитѣ водятъ потеклото си отъ Америка.
4. Ново лѣтовище въ землището на Узунъ-кумъ.
5. Харакири.
6. Хроника.

Какво искатъ отъ насъ европейскитѣ лѣтовници?

Вече нѣколко пжти говорихме, че Варна не е собствено „Курортъ“, но е прекрасно приморско „лѣтовище“ (villégiature, Sommerfrische, letnisko). Тукъ ще се стичатъ преимуществено хора уморени отъ цѣлогодисненъ трудъ, търсящи отмора и хладни морски бани. Такива лѣтовища се посещаватъ съ удоволствие, ако тѣ покрай чистия си въздухъ, удобенъ широкъ морски плажъ и удобно мѣсто за къпане, могатъ да доставятъ за гоститѣ необходими други удобства: на първо мѣсто удобни помѣщения и добра храна (добре уредени ресторани, млѣкарници и кафенета). На второ мѣсто идватъ: разни развлечения въ града и извънъ града, защото особено европейскитѣ лѣтовници не сж дошли да седатъ цѣлъ день вжши или само въ градината предъ павилиона, но искатъ да видятъ всѣки день нѣщо ново и въобще да иматъ на кжде да се движатъ. Само морскитѣ бани безъ други удобства нѣма да привличатъ, особено отъ странто, никого, освенъ немногобройни учени, пжтешественици и пр., които спождаватъ разни мѣста, но не навсѣкаде се връщатъ. Когато всички тѣзи условия бждатъ на лице, тогава остава само *благоприятенъ сезонъ*. Ако лѣтото се случи дъждовно и хладно, тогава нѣма никакъвъ смисълъ да отиваме въ приморски лѣтовища безъ да можемъ да се кжпимъ и да правимъ разходки. Такива сезони за курорти и особено за лѣтовища сж неблагоприятни сезони и дългогодишната история на разни курорти и лѣтовища ни учи, че въ такива сезони тѣ губятъ наймалко 50% отъ своитѣ посетители, а нѣкои отъ тѣхъ се приближаватъ до 0%.

Нашето лѣтовище може да да разчита на 2 категории посетители: 1 отъ България и най-близкитѣ съседни покрайнини и 2) отъ подалечното странство: Унгария, Австрия, Чешко, Полша и отчасти Германия. Върху другитѣ страни мжчно можемъ да разчитаме по две причини: 1) Варна за тѣхъ е много на страна 2) Тѣ сами иматъ свои-

тѣ морски лѣтовища, на които Варна въ много отношения не може да конкурира. Не трѣбва тѣ сжщо да забравяме, че Варна има доста силни близки конкуренти: Сърбия (Далмация) и Ромжния. За Ромжния вече говорихме (гл. бр. 12 на вестника); тамъ лѣтовниците използватъ морски и езерни минерални бани (гьолъ). Въ Далмация има морски бани на нѣколко мѣста. Мѣстоположението имъ е живописно, климатъ чудесенъ, неотстъпващъ на италианския. Той е по-постояненъ отъ варненския, дето често е вѣтровито. Адриатическия брегъ, поради своята историческа култура сж много интересенъ за туристи. Въ литературата на пжтешествията има много описания отъ разни учени, туристи и любители на историческитѣ паметници на славното минало на тези брегове запазени и до днесъ. Въ сравнение съ варненското лѣтовище Варна има по-широкъ естественъ пѣсчненъ плажъ и значително по ефтинъ животъ — обстоятелство важно за по-малко състоятелни лѣтовници. Плажътъ въ Далмация е навсѣкжде изкуственъ

Като имаме всичко това предъ видъ трѣбва да знаемъ не само да рекламираме своето лѣтовище (отъ реклами на разни курорти и лѣтовища има голѣмо изобилие), но чрезъ своето гостеприемство и нашитѣ удобства да запазимъ тѣзи, които вече сж идвали у насъ и да се препоржчимъ добре предъ тѣхъ. Общината до сега доста е направила за курорта. Повече за сега тя не може да прави, защото липсватъ средства и най-сетне за сега не е нужно. Но ако въ паралелъ на общината не се притекатъ самитѣ граждани, то отъ всичко това нѣма да излезе нищо особено и Варна като лѣтовище ще вегетира, но нѣма да напредне.

Нуждитѣ на нашитѣ лѣтовници, средно взето, сж за сега още доста скромни. Мнозина отъ нашитѣ, даже състоятелни курортисти, носятъ съ себе си всичко: завивки, хранителни припаси и др. Тѣ избѣгватъ ресторани и гледатъ да си нагответъ поне за обѣдъ въ кжши,

защото за тѣхъ така е по-ефтинъ и по-обилно. Квартиритѣ тѣ наематъ обикновено безъ прислуга, даже не винаги искатъ отъ насъ възглавници, завивки и пешкири. — Въ противоположностъ на нашитѣ сж европейскитѣ лѣтовници. Тѣхнитѣ жени не желаятъ да бждатъ въ курорта хазайки и готвачки, а искатъ наравно съ мъжетѣ да използватъ сезона и да си починатъ и тѣ отъ своитѣ цѣлогодисни грижи и мжки. Отъ тукъ ясно е заключението, като какво искатъ отъ насъ задграничнитѣ лѣтовници: Освенъ морето и плажа, което се разбира само по себе си, тѣ ще искатъ отъ насъ: удобни мобилирани квартири съ пълна и акуратна прислуга и добра храна. Още миналата година писахъ, че за европейскитѣ курортисти и лѣтовници стаята безъ пълна прислуга не е стая и че отъ такива стаяи никой отъ курортиститѣ не би останалъ напълно доволенъ. Въ краенъ случай тѣ ще си прислужватъ сами, но затова повторно може би нѣма да пойдатъ.

Въ какво именно се състоята прислуга? Сутрина да се почистятъ обуша и да се изпращатъ напращенитѣ дрехи, да се почисти стаята и да се приведе въ редъ леглото. Хазяинътъ трѣбва да се яви на пладнѣ и да попита курортиста дали нѣма нужда отъ нѣщо, вечерята да приготви леглото и пакъ да попита както на пладнѣ. Най-малко всѣка недѣля трѣбва да се промѣняватъ чаршафитѣ на леглото, а пешкиритѣ да се промѣняватъ даже по-често. Предпочитатъ се стаяи съ отдѣлни входи; влизането презъ други (чужди) стаяи е неприятно и не прието; това е приемливо само за по-бедни семейства.

Тукъ изпква единъ важенъ въпросъ: Какво трѣбва да се направи за да се улесни за чужденцитѣ търсенето и наемането на частни квартири, а по-пжкоже даже на хотели. Не е лесна и приятна работа да се намѣри човѣкъ въ една чужда страна, на която не знаемъ езика и ако нѣма кой да ни улесни въ избора на квартири, особено ако би се случило това при голѣмъ напливъ на лѣтовници. Тая материя въ голѣмитѣ инострани курорти е уредена, но у насъ тя съставлява слабата ни частъ. Нашето курортно бюро, на каквито начала е поставено сега, не може да дей-

ствува ефикасно въ това отношение. То може само да предложи голъ списъкъ на квартири, но това не е нищо и не е никакво уреждане на материята. Четохме въ вестници, че държавата щѣла да уреди нѣколко увелесителни влака за Варна. Не е лоша идеята, но какво ще направимъ ний тука, ако ни се изтърсятъ изведнажъ напр. 1000-екскурзианти? Каде и какъ ще ги настанимъ? Може да се предполага, че мнозина отъ тѣхъ ще се скитатъ съ часове безъ да знаятъ какво да направятъ и кой тогава ще имъ помогне? Подобенъ опитъ сме имали въ миналото, но вижда се, че сме го забравили.

Колкото за кухнята, то тя де бжде интернационална т. е. такава, която може да удовлетвори вкусоветѣ на разни нации обаче дозигъ трѣбва да бждатъ истински, а не маскирани, както е у насъ, съ разни сосове и салати. Само съ нашенската кухня иностранцитѣ едва ли били доволни. Ценоразписитѣ въ ресторанти, млѣкарници и кафенета трѣбва да бждатъ на 2—3 инострани езика, както въобще всички други надписи трѣбва да бждатъ на нѣколко езика.

Варна би могла да се посещава и отъ туристи. За мѣстнитѣ туристи работата е полесна, колкото пжкъ за иностранныи туристи, въпросътъ е посложенъ. Самата община тукъ много малко може да помогне. Това е работа на държавата комбинирана съ нашитѣ туристически дружества и общини. Въ това отношение държавата не е предприела до сега нищо. Въ другитѣ държави туризмътъ дава не малки приходи и на държавата и на населението; за това има даже установенъ терминъ *Fremdenverkehrindustrie*. За тая „индустрия“ се е погрижила вече и съседната ни Сърбия; ний чакаме манната отъ небето да падне на готово. Но днесъ всичко се постига само съ трудъ, система и умѣние.

Я. Р.

Отъ 1 юлий клуба на д-во Варненски Коренякъ се премѣства на улица „Царъ Борисъ“ № 44.

Д-ръ Конст. Каралжогъ
лѣкаръ — гр. Варна.

Артритизмътъ.

I.

Артритизмътъ не е болестъ съ опредѣлени признаци, а едно болестно състояние на организма, при което неговото хранене става неправилно и поради което той става годенъ да възприема известни болести, като подаграта, затлъстяването, захарната болестъ (диабетъ) и много други още, които за това и се наричатъ *болести на питането* (храненето). Професоръ Bouchard казва, че артритизмътъ е едно болестно тѣлоразположение, което се състои въ една постоянна нередовностъ въ питането, която причинява и поддържа разни болести.

Днесъ, обаче, изглежда, че храненето далечъ не е само и винаги причина за появяването на толкова разнообразни болести, сбрали подъ етикета и наредени въ отдѣла на болеститѣ на неправилното, разстроеното хранене. Терминътъ *артритизмъ* е станало вече едно общо наименование, съ което сж обозначени не само болеститѣ на храненето, но и разни други страдания, на които сродството е най проблематично. Така, въ артритизма влизатъ болеститѣ на ставитѣ — *артритизмътъ* на ставитѣ писатели (хроническиятъ ревматизмъ), отъ гдето е произлѣзълъ и терминътъ *артритизмъ*, сир. свойството на организма да страда отъ артритъ; разни кожни болести, затлъстяването, разни невралгии, мигренитѣ, плешивостта, астмата, артериосклерозата, диабетътъ, подаграта, бжбречнитѣ камъни, екземата и пр. и пр. — болести често свършено чужди една на друга, толкова по своитѣ причини на появяването, колкото и по своето произходство, но свързани помежду си, поради тѣхната смѣняемостъ една съ друга и поради тѣхното често съвпадане у членоветѣ на едно и сжщо семейство.

Споредъ други теоретици, като Cazalis, Hanot, Poncet и пр., а главно споредъ професора Hallopeau, артритизмътъ е една диатеза — *артритична диатеза*, като другитѣ такива: *скрофулозната* и *херпетичната диатеза*. А *диатеза*, споредъ сжщия професоръ, била измѣнението на физиологическия типъ, отъ което последвало отслабването на съпротивителната сила на организма къмъ известни болестни влияния, предразположението му къмъ известни страдания. Причинитѣ и естеството на диатезитѣ не биле още добре познати: едни отъ тѣхъ сж, тъй да се каже, *вродени* и иматъ за начало наследствеността; други сж *придобити* отпосле и появяването имъ се отдава на неспазване на хигиената: недостатъчно или, по-скоро, твърде богато, въ сравнение съ органическитѣ ни разходи, хранене; нездравословно жилище, нечистъ въздухъ, продължително действие на влаженъ въздухъ и пр. Но, много пжти, тия порочни, тъй да кажемъ, условия, както и алкохолизмътъ, преумората, остритѣ болести, вълненията и пр. действуватъ само като случайни причини, ограничаващи се въ предизвикването на диатезичнитѣ болести. А споредъ D-g Jourgè, диатезата, споредъ старото изражение, употребявано за означаване особеното състояние на организма, което обуславя болестта, зависѣла отъ многобройни служебни промѣни, гдето трѣбва да се обвинятъ много органи, жлезитѣ съ вътрешно отлъчване, нервната система и пр.

За всичко това, D-g Jourgè мисли, че терминътъ болести на известни диатези, *диатезични болести*, би билъ може би, предпочтителенъ отъ ония на *болеститѣ на питането*, за отреденитѣ такива, споредъ проф. Bouchard, въ отдѣла на болеститѣ отъ разстройството на питането.

За произвеждането на артритизма, твърде е вѣроятна, казва D-g Monin, какво нервната система играела една първостепенна роля. А споредъ D-g Jourgè, единствената връзка между отнасящитѣ се къмъ артритизма

страдания и болестни разстройства изглеждало да е неравноесието на симпатичната нервна система, присъединено къмъ разстройството на жлезитѣ съ вътрешно отлъчване. Симпатична нервна система се казва сборътъ отъ голѣмия симпатичей нервъ — единъ двоенъ редъ нервни *ганглиони* (вжзели, издутости, кржгли или вретенообразни, съставени отъ нервни клетки), наредени отъ дветѣ страни по цѣлата дължина на гръбначния стълбъ и свързани помежду си чрезъ дългнесте нервни кордони въ видъ на брѳеница, а съ гръбначния мозъкъ, вътрешнитѣ органи (сърдце, стомахъ, черва, бѣлъ дробъ, матка и пр.), кръвоноснитѣ сждове и лимфатическитѣ канали чрезъ нервни разклонения и нишки, и отъ разнитѣ ганглиони по дължината на тия нервни нишки, както и въ самитѣ органи. Голѣмия симпатичей нервъ има два вида нерви: *чувствени*, макаръ че идаятъ по тѣхъ отъ вътрешноститѣ на организма чувствувания сж, въ действителностъ, твърде тжпи, несъзнателни, но болезнени, въ случай на болестни разстройства; и *двигателни* (на гладкитѣ мускули на вътрешнитѣ органи и сждове: движение на стомаха и червата) или *отлъчителни* (разни отлъчвания на жлезитѣ).

II.

По-горе видѣхме, че проявленията или болеститѣ на артритичната диатеза сж многобройни и разнообразни. Сжщо и непосреднитѣ причини и патогенията (болестното произходство) на артритизма сж многобройни: . . . заседналъ, неподвиженъ животъ, нервна преумора, токсични микробни въздействия (Д-ръ Ас. Златаровъ), хронически запекъ и пр. Обаче, освенъ тия причини, изглежда, че и *наследствеността* има своето влияние въ разстройството на храненето; само то може да обясни появяването на захарната болестъ въ последващитѣ поколения и тогава, когато никаква болестъ, никакво хранително злоупотребиение и пр. не могатъ да бждатъ обвинени за това, напри- мѣръ, у децата на диабетици; *възрастността*, сжщо има своето значение, особено за появяване на питателнитѣ разстройства; къмъ 50 годишната, възраст, а понѣкога, и по-рано, се проявяватъ наклоняванията на организма: изпадане или побѣляване на косата; отслабване на зрението; налагаще употреблението на очилата; отслабване на слуха; намаление гъвкавината на интелигентността, която мжчно се примирява съ новитѣ идеи; въздържаностъ на въображението; преодоляване на зрѣлата разсждливостъ надъ чувствата; появяването, въ областта на органиитѣ, отпадналостъ или недостигъ, понѣкога прости разстройства, предвестници на сърдечни, чернодробни, бжбречни и пр. страдания, засѣгащи здравитѣ до тогава органи; *Артерисклерозата*, най-после, е крайниятъ предѣлъ на питателнитѣ разстройства, въ областта на артериитѣ.

Но най-важна роля въ появяването на артритизма играе и най-обикновена причина за това, е *свѣрхраненето*, особено съ бѣлтчина храна, съ който въпросъ ще се занимаемъ сега тукъ; а за да представимъ работата по-картинно, та да бждемъ по-добре разбрани отъ своитѣ читатели, ние ще оприличимъ нашия организмъ съ печката за топлене. И тъй печката, въ която горимъ вжглища, издава топлина, като дава остатъци, пепелъ и сажиди. Пепелъта е произведение на пълно горене, а сажидитѣ — на непълно горене, сиречъ тѣ съдържатъ неизползуванъ и недоизгорѣлъ още напълно вжгленъ. Отношенията между пепелъта и сажидитѣ сж обратно пропорционални: при пълното горене има повече пепелъ и по-малко сажиди, а при непълното горене — по-малко пепелъ и повече сажиди. Количеството и на едната и на другитѣ зависи отъ качеството на горивото, но, главно, отъ количеството; защото стига да препълнимъ печката до степенъ, щото да се попречи на свободното въздухообръщение, за да стане горенето непълно и произвеждането на сажидитѣ изобилно, и съ най-доброкаче-

ственото гориво. А понеже наскоро тржбитѣ ще бждатъ изпълнени съ сажиди, то печката ще тегли много по слабо, горенето ще става по-непълно и произвеждането на сажидитѣ по-изобилно. Така че сажидитѣ, които, въ началото, бѣха резултатъ отъ непълно горене, на края, когато се напълнятъ тржбитѣ, ставатъ причина за непълното горене и произвеждането на ново количество сажиди. Трѣбва, обаче, да отбележимъ, че, и безъ това, и най-добре направената печка и при най-добрия, качествено и количествено, горителенъ материалъ, ще произведе винаги известно количество сажиди, което, съ изминаване на времето, ще напълни тржбитѣ и ще попречи на понататъшното служене съ нея.

Това става съ печката и всѣка друга машина за горене. Нека сега видимъ, какво става съ нашия организмъ: Когато качеството на горивото въ нашата машина, сир. хранитѣ, е добро и тѣхното количество не превишава нейнитѣ нужди, тогава горенето е пълно, та ние имаме за остатъци отъ него малко количество сажиди и по-голѣмо количество пепелъ. Остатъци отъ горене оставятъ, главно, бѣлтчинитѣ храни. Остатъктѣ отъ пълното горене, който може да се сравни съ пепелъта, казва се *пикочина* (урей); а она отъ непълното горене — сажидитѣ, тъй да кажемъ, на нашия организмъ — *пикочна киселина и пикочни соли*. — Пикочината се разтваря въ водата, та лесно се отдѣля, изхвърля отъ организма чрезъ бжбрецитѣ. Навѣрно и пикочината би била отровна и би попречила на правилното служене на организма, ако се бѣ произвела въ изобилие и ако, по нѣкакъвъ начинъ, не бѣ се улеснило нейното изхвърляне отъ организма. Нали и пепелъта пречи на правилното хранене, когато се събере въ голѣмо количество подъ скарата на печката; обикновено, обаче, лесно е нейното премахване.

Пикочната киселина и пикочината се произвеждатъ, когато бѣлтчинитѣ храни сж долнокачествени и, главно, изобилни. Тия вещества съдържатъ, както съответнитѣ имъ сажиди, още много вжгленъ, който не е можалъ да се оползотвори. Тя е неразтворима въ водата, следователно, много мжчно може да се изхвърли отъ организма чрезъ бжбрецитѣ. Но не трѣбва да се безпокоимъ много за това, защото нашиятъ организмъ, въ това отношение, стои по-горе отъ всѣкаква друга машина за горене — той има способността да се самопречиства и безъ нашата помощъ. Той разполага съ първоразряденъ инструментъ за събиране, изхвърляне или унищожаване на всички отровни остатъци отъ изгарянето на хранитѣ. За първо време, готовъ такъвъ инструментъ сж бжбрецитѣ, чрезъ които се изхвърлятъ, както казахме, разтворимитѣ въ водата отрови. За другитѣ — неразтворимитѣ, организмътъ ни разполага съ една запасна служба на изхвърляне или унищожаване, която се представлява главно отъ черния дробъ.

Черниятъ дробъ е единъ чудесенъ филтъръ, който задържа съдържащитѣ се въ преминаващата презъ него кръвъ отрови, които не могатъ се изхвърли чрезъ бжбрецитѣ. Той е една усъвършенствуванa фабрика, която прави отъ разнитѣ отровни жлъчката, едно много полезно и необходимо срдство за смилането на храната и изпреварването на микробнитѣ ферментации въ червата, защото е антисептична. До като, прочее, черниятъ дробъ, този сжкопцентъ противоотровенъ органъ, е добре и изпълнява правилно своята физиологическа служба, нѣма никаква опасностъ отъ остатъцитѣ на горенето на каквото и да било качество храна. Следователно, трѣбва да си пазимъ добре тоя органъ и да му не създаваме всѣки день повече, отколкото трѣбва, работа. Защото трѣбва да знаемъ, че отъ момента, когато черниятъ дробъ се умори, почватъ признацитѣ на самоотравяването на организма.

III.

Признацитѣ на *артритизма* сж многобройни, но причината е само една: *Излишъкъ въ кръвта на отровни вещества, които би трѣбвало да изхвърлятъ бжбрецитѣ и да унищожатъ черниятъ дробъ, но не могатъ го направити единитѣ, ни другитѣ, защото сж уморени.*

Дълги години, единствениятъ признакъ е мигренитѣ, благодатнитѣ диарейни пристжпи, защото чрезъ тѣхъ се изхвърля голѣмо количество пикочни соли; ето защо, много пжти, запекътъ предизвиква мигрена. Разнозидни диспепсии (стомашни разстройства), придружени отъ сърдечни безпокояства, дължими на отлъчването на пичокната киселина отъ хранителнитѣ органи и раздразненето на стомаха. Сърбелъ и раздразненето на кожата, защото пикочни соли се опитватъ да излѣзатъ презъ кожата. Това сж предвестнитѣ, малки разстройства. Ако се не взематъ на време мѣрки, тѣ ставатъ много по-сериозни, а именно: Виене на свѣтъ, невралгии, болки въ ставитѣ, исшиасъ, нефритъ (бжбречна болестъ) и всеизвестната вече артериосклероза, сир. преждевременната старостъ. Артериосклерозата на сърдцето и на кръвоноснитѣ сждове докарва разни сърдечни болести и опасната, много пжти смъртоносна, гръдна жаба; тая на мозъка — приливъ на кръвъта въ мозъка, хемиплегия, апоплексия (дамла) — Артритикътъ се уморява лесно — той е способенъ за много, но не продължителна работа човѣкъ; чувствителенъ е къмъ климатическитѣ промѣни, които влияятъ върху нервната му система и още повече върху питането, което се забавя и, съ това, се увеличава произвеждането на пикочната киселина и разнитѣ отъ това разстройства. А и душевно той не е винаги еднакво разположенъ: той е нервенъ, неврастеникъ — всичко това, вследствие отравянето на нервната система.

Всички тия явления на самоотравяването на артритизма и на артериосклерозата могатъ да бждатъ много по-лесно изпреварени, нежели излѣкувани. А това изпреварване се постига чрезъ едно навременно физиологическо хранене и хигиениченъ въобще животъ.

Истина е, че, и съ най-здравословния животъ и храна, все пакъ, единъ день тия явления ще се появятъ, но това ще бжде къмъ края на нашия животъ, който физиологически, съгласно науката, трѣбва да бжде къмъ 150 - годишната, а не преди още 40 годишната ни възраст, както е сега, когато едва нѣкои само отъ насъ могатъ достигна 80-тѣхъ години, и то въ окаяно положение, на което нѣщо главната причина е твърде погрѣшното ни, по качество и количество, хранене.

И то не толкова качеството, колкото количеството на храната. Защото „не само бѣлтчинитѣ отъ месото на млѣкопитающитѣ, а изобщо злоупотрѣбата съ бѣлтчини отъ животински произходъ (яйца, млѣко, млѣчни сурогати) и растителенъ произходъ (изъ варивата) указва вредно влияние върху правилното хранене. Разбира се, че първо мѣсто въ тая стѣлба заема месото“ (Д-ръ Ал. Зл.). Сжщото се случва и съ другитѣ храни, като „голѣмата злоупотреба съ мастна, тлъстинна храна — практика на заможнитѣ класи — води сжщо къмъ артритизма. Bouchard и Pascualt виждатъ и въ премного употребата на хлѣба сжщо причина за артритизмъ, защото съ него, при подобна консумация, се почватъ ферментационни процеси въ стомаха и червата и образуванитѣ при тия процеси киселини и други продукти се всмукватъ отъ червата и внасятъ като отрови въ организма (Д-ръ Ал. Зл.).

Ето защо, прочее, ние можемъ да ядемъ отъ всичко, стига количеството на тая храна да не превишава ни най-малко нуждитѣ на нашия организмъ. А именно: основата на храната ни трѣбва да бждатъ зеленчу- кътъ и овошкитѣ, защото тѣ доставятъ най-полезнитѣ хранителни продукти, а произвеждатъ най-малко

отрови. — Да се предпочитат млъчнит работи. — Месо и риба помалко и, по възможност, най-пресни: да се отбъгва практиката да се оставя месото няколко дена заклано, за да станѣло крѣхко, както и всички консервирани риби, и меса: наденици, пастърми, жамбони и пр.; сжщо да се отбъгва месото на дивеча, сир, месото на преумореното от бѣгане при лова животно, претоварено съ произведенитѣ при тичането му токсични матери, които не е имало време да изхвърли отъ своя организмъ; не трѣбва да забравяме, че появяването на артритичнитѣ проявления доказва умората на черния дробъ, та опасно е да претоваряваме уморения черъ дробъ на артритика, единъ лошъ вече служителъ, съ колосална работа: да освобождава неговия организмъ отъ препълненитѣ съ токсини меса на дивеча и на консервиранитѣ храни. Само при една дилема: „Смъртъ отъ гладъ или отравяне чрезъ консерви“, трѣбва да се решаваме да вкарваме последнитѣ въ стомаха си. Защото тѣ, и когато даже рѣдко докарватъ открито явленията на отравянето, все пакъ водятъ къмъ преумората на черния дробъ и преждевременното появяване и влошаване явленията на артритизма.

Варивзата и житнитѣ растения, въ малко количество, защото сж богати въ хранителни вещества и водятъ къмъ свѣрхраненето, което артритикъ трѣбва да отбъгва винаги, а да предпочита по-много подхранването.

Диететичната наука познава съставъ на малко хранителни вещества; за това, много пжти, такива, считани до вчера като много вредни за известни болести, днесъ се признаватъ за абсолютно безвредни или съвсемъ малко вредни. Така, напиримъ, *доматата*, за която се е мислѣло, че съдържала оксалически соли, които развивали артритизма, днесъ се доказва, че киселинността ѝ се дължела на цитрически соли, подобни на тия въ лемона, а, следователно, полезни за артритизма. Освенъ това, нашиятъ организмъ не е нѣкой химически сждъ, гдето, като се тури толкова отъ едното и толкова отъ другото, ще се получи трето вещество; нашиятъ живъ организмъ прибавя и нѣщо свое — *х*, което ни пречи да предвиждаме резултата отъ химическата реакция на хранитѣ въ него. Само, следъ изследването на пикочѣта и на кръвѣта, можемъ да разберемъ, какъ реагира нашиятъ организмъ, какъ възприема известна храна, какво взема или не отъ нея и какъ асимилира всѣки видъ храна. Сиречъ, научното опредѣляне на диетата ни трѣбва да бжде съвършено лично. Днесъ би било цѣло шарлатанство да казваме на артритика, безъ да му изследваме пикочѣта и кръвѣта: не трѣбва да ядешъ еди какъвъ си или еди какъвъ си зеленчукъ. — За спанака можемъ да кажемъ следното: ако ликоѣта ви има излишѣкъ на оксални соли и страданиято ви е доста напреднало, отбъгвайте спанакъ; въ противенъ случай, и когато нѣма явни прояви на артритизма, ще кажемъ: малко спанакъ не вреди.

Вода — въ изобилие даже, защото артритикъ трѣбва да пикае, за да изкарва отровитѣ — пикочъ изобилна и рѣдка; гжстата пикочъ дразни бжбрецитѣ и ускорява бжбречния недостигъ; много е добре да се пие всѣка сутринъ, на ставане, и всѣка вечеръ, на лѣгане, по 1 чаша вода. — Да се отбъгва всѣчески алкохолъ: той влияе върху нервната система и забавя горенето и храненето, които, и безъ това, сж бавни у артритика, заедно съ непълно горене на другитѣ храни и произвеждане на пикочна киселина и пикочни соли — алкохолъ се преобрѣща въ отрова. Следователно: малко вино чисто, отъ грозде, следъ ядене, но не и „малки чашки“ преди ядене, които, какъвто ароматъ, даѣтъ или титла и да носятъ, заслужаватъ само едно име: отрова! Ето защо трѣбва да ги отбъгва не само артритикъ, но и всѣки човѣкъ, който и най-малко сжпни живота си.

На края, въ заключение и резюме,

ще кажемъ, че трѣбва да се отбъгва: *свършено*, алкохолъ, консервиранитѣ меса, риби, зеленчуци и дивечѣтъ; *злоупотрѣбата* не само на месото, рибата, яйцата, млѣкото, млѣчнитѣ сурогати, изобщо злоупотрѣбата на бѣлѣцитѣ отъ животински и растителенъ произходъ (варивзата), голѣмитѣ източници на артритичнитѣ неджзи, но и на тлѣс типнитѣ храни, разбира се, на първо мѣсто, на месото. При храненето си, ние трѣбва да се водимъ отъ следното общо правило: *Отъ всичко по малко, отъ нищо по много, разнообразие въ всичко.*

Европейцитѣ водятъ потеклото си отъ Америка.

Майката атлантическо племе.

Кръстътъ като религиозно-календаренъ символъ на първитѣ хора отъ атлантическото племе въ Америка.

Една нова теория изглежда предназначена да обори всички посветени за цивилизацията идеи. Пълно разрушение: ще излѣзе, че стариятъ свѣтъ — Европа е, по цивилизация, по нова, по-млада, а новиятъ свѣтъ — Америка, по-стара.

Тая нова теория проповѣдва професоръ отъ Марбургъ (Германия) Херманъ Виртъ, който отъ дванадесетъ години насамъ, се е посветилъ въ изучаването на символитѣ и знацитѣ на народната дървена скулптура въ Холандия, отечеството му по майка, тъй като той е синъ на баща германецъ и майка холандка. Тая си теория той щѣлъ наскоро да обнародва въ единъ специаленъ аналитично-наученъ етюдъ. Ето, впрочемъ, за какво се касае:

Най-старитѣ прадѣди на европейца, на „*homo europaeus*“, принадлежали, споредъ него, на едно североизточно племе, което се било появило около северния Атлантически океанъ, къмъ края на третия геологически периодъ. Следъ края на тая геологическа фаза, заставляящъ се презъ периода на потопитѣ студъ изгонилъ тия народи на югъ, къмъ разни направления, презъ северна Америка, къмъ централна Азия, до като други клонове отъ сжщото племе се отдѣлили и опжтили, едни, къмъ южна Америка, а други, къмъ Северозападна Европа.

Първитѣ европейски следи отъ тия североатлантически народи се откриватъ, по мнението на Виртъ, въ първородната цивилизация на палеолитическата епоха, която се явява сжщевременно въ Сибиръ и западна Европа, въпреки че не е имало никаква свѣзка между тия две цивилизации, които се развивали по отдѣлно.

Една втора вълна отъ туй атлантическо — тоя втори клонъ Виртъ характеризира като южноатлантически — се отправила презъ Европа къмъ Египетъ и Арабия, къмъ крайбрежието на Африка, около Червеното море и персийския заливъ, а отъ тамъ, напредвайки, се отзовалъ въ Океания, гдето се свѣршвалъ цикълътъ на южноатлантическата цивилизация.

Единъ клонъ отъ племето, който трѣгналъ отъ сев. Америка, отправилъ се, поради голѣмия студъ, по на югъ, върналъ се отпосле пакъ постепенно, до като се топѣли ледоветѣ, къмъ севернитѣ си левоища. Принадлежащитѣ на тоя клонъ отъ атлантическото племе народи могатъ да се считатъ като прадѣди на червенокожитѣ и ескимоситѣ.

Единъ втори клонъ отъ сродни народи, които останали въ северната полярна зона, се развилъ разнообразно въ отдѣленъ клонъ на североатлантици, отъ който произлѣзли руситѣ племена, наречени отъ Виртъ североатлантически. Тия бѣли племена нахлули окончателно въ Европа и се настанили въ северозападната Шотландия и Ирландия, въ Бретания и отъ тамъ напреднали къмъ крайбрежието на Северното море и Скандинавския полуостровъ.

Поражда се въпросътъ, какъ тия народи преминали океана и се отзовали въ Европа. Това Виртъ обя-

снява съ теорията на Вегенеръ, споредъ която първоначално Америка и Европа съставлявали единъ голѣмъ континентъ, който отпосле билъ раздѣленъ отъ Атлантическия океанъ.

* * *

Нека сега потърсимъ паметници и доказателства за цивилизацията на туй атлантическо племе. Най-старитѣ признаци за нея сж нѣкои надписи отъ свещенъ характеръ, издѣлани въ известни скали и пещери на сев. Америка, Шотландия и Ирландия. Касае се за нѣкакви календарски знаци, които сжщевременно, указватъ на монотеистичната религия на племето. А монотеизмътъ е билъ вдѣхнатъ на Атлантическото племе отъ свѣтовния му опитъ, отъ продължителната нощъ на северния полюсъ, която, естествено, поразила въ душата на ония първородни хора чувството и въпроса: „кога пакъ ще настѣпи свѣтлината!“ Най-главнитѣ характеристични черти на тоя монотеизмъ, който е толкова обикновенъ въ сев. Америка, както и въ северозападна Европа, отразаватъ вѣрата къмъ единъ Богъ-отецъ, който е управляващиятъ свѣта духъ, който нѣма ограничение, нито време, нито мѣсто, вѣченъ и безкраенъ, но който се проявява въ време и мѣсто подъ формата на свѣтовния редъ на явленията, които се заключаватъ въ годишния цикълъ. Ония народи считали цикла отъ явленията, съставляващи годината, за символъ на Бога-слънце, чрезъ който действа Богъ-отецъ. По тая причина Богъ-слънце е, сжщевременно, и Богъ на годината или, по-скоро, годината олицетворена въ Богъ. Годината, съ своитѣ годишни времена, е Богъ, който се ражда, умира и възкрѣсва. Старитѣ басни на северна Европа, старитѣ легенди на германцитѣ и лапонцитѣ съответствуватъ на баснитѣ и легендитѣ на североамериканскитѣ червенокожи съ сжщата хармония, съ каквато сж нагласени камѣчетата на нѣкоя мозаика.

Обнаружаването на тоя Богъ на годината е слънцето „носителъ на свѣтлината на страната“, което, обаче, не трѣбва да се отождествява съ Бога — слънцето. Тоя последенъ, материалистична форма на едно отвлечено свѣтовно явление, появява се въ много по-нови епохи у по-новитѣ цивилизации на неолитичната епоха, когато различнитѣ фази отъ слънчевата орбита въ пространството се олицетворявали чрезъ различнитѣ божества на годишнитѣ времена и на природнитѣ елементи.

Първитѣ знаци, които чертали първороднитѣ хора, имали сж за целъ отбелязването на по-главнитѣ годишни събития, както тѣ се показватъ въ една най-северна ширина. Първото, следъ дългата зимна нощъ, изгрѣване и заходжане на слънцето било едно отъ голѣмо значение явление и малката, описвана отъ слънчевата орбита, джга се наричала „уръ“. Тая непреведима дума, която още сжществувала въ нѣмския езикъ, показвала началото на всички сжщества, всички предмети. Лѣтно време слънцето описва на хоризонта единъ широкъ полукръгъ а първородниятъ човѣкъ си въобразявалъ че то, — слънцето зимъсь, продължавало кржга подъ морето, като така описвало единъ безкраенъ кржгъ отъ животъ, смъртъ и възкрѣсване. Североатлантическиятъ годишенъ символъ билъ една линия, съединяваща пролѣтното и зимното равенства. Тая линия се пресичала по срѣдата отъ една вертикална линия, показваща слънцето на *зенита*, лѣтосъ, и на *надира*, зимъсь, най-дълбоката подъ морето точка, както си го въобразявали ония първородни хора. Дветѣ линии се заключавали въ описвания отъ годишната слънчева орбита кржгъ.

Тия две линии, които отбелязвали сжщевременно и четиритѣ точки на хоризонта, биле първиятъ знакъ на кръста, който символизиралъ живота на Бога — слънце въ вишата точка на дейността му — зенита и нисшата точка на отпочиването му подъ морето — надира. Следъ мно-

го хилядилѣтия и отъ друга, навѣрно, гледна точка, кръстътъ станалъ пакъ единъ свещенъ символъ. Презъ време на тия хилядилѣтия, хората отъ атлантическото племе биле вече преминали въ Европа, отъ гдето, порейки на ново океана, се върнали отново въ своитѣ американски левоища. Атлантическото племе се завърнало въ първоначалнитѣ си левоища. Христофоръ Колумбъ не е открилъ новъ свѣтъ. Америка, единъ по-новъ, по-отношение на цивилизация, е по-старъ отъ Европа!

Ново лѣтвище въ землището на Узунъ-кумъ (Аладжа-монастиръ).

Преди нѣколко години се е съставило въ Прага културно дружество за културнитѣ връзки съ Черно Море. Членъ на това дружество не може да бжде всѣкой, стига да внесе предвидения членски вносъ; за членове се приематъ само лица отъ най-просвѣтената чешка интелигенция, а начело на това дружество стои единъ отъ министритѣ. Още презъ 1928 г. това пражко културно сдружение е предложило чрезъ тукашното чешко консулство, на варненската община, да му се даде представителството на варненския морски курортъ, за цѣлата чехословашка република. Дружеството се задължавало да поеме върху си всичко: рекламирането на курорта чрезъ печатъ, пропаганда въ Чехословашко и други страни на централната Европа, чрезъ филми, чрезъ сказки съ диапозитиви, да издаде на своя смѣтка особенъ пътеводителъ за Варна и околността, за която целъ дружеството бѣше готово да изпрати въ Варна, за своя сметка, специаленъ художникъ, българинъ, да изготви за пътеводителя цѣлѣтѣ картини. Обаче, общината водима отъ неизвестно какви съображения, не е направила нищо, да привлече това сдружение. Тя е дала наистина на своя делегатъ въ Прага, настоявателъ да влезе въ сношение съ това сдружение, обаче въ Прага не сж станали тогава никакви преговори. Нея година (1928) имало е въ Прага всеобща изложба на разни курорти. И Варна вземаше участие въ тая изложба, но на нея се опредѣли едно отъ второстепенитѣ мѣста. Ако бѣше станало споразумение съ чехословашкото културно дружество, то вѣроятно това дружество чрезъ своето влияние би действувало за Варна по-добро мѣсто въ изложбата. Не ни е известно, кой е ималъ интересъ отъ всичко това да не стане нищо, но това е фактъ.

Напоследъкъ, сжщото дружество е предложило на варненското археологическо дружество и на държавата да създаде въ Узунъ-Кумъ (Аладжа-монастиръ) *морски курортъ* (лѣтвище). То се задължава да преобърне нищо и никаква дива гора въ тая мѣстностъ въ народенъ паркъ, а въ замѣна на това иска да му се даде концесия за известно число години за експлоатация на плажа и на гората.

Цѣлата тая мѣстностъ е собственостъ на държавата и е дадена за *usufructus* (ползуването) на варненското археологическо дружество чрезъ законъ вотиранъ отъ Народното Събрание. Гората за сега не представлява нищо. Да се преобърне тя въ паркъ трѣбва да се похарчатъ значителни суми, защото мѣстността е блатиста и пълна съ комари. Въ странство за такивато дива гора се грижатъ самитѣ държали и харчатъ за това голѣми суми. Такива паркове има ги въ Чехословашко на нѣколко мѣста, има ги и въ Полша. За това пъкъ плажътъ тамъ е прекрасенъ, даже по-добъръ отколкото въ града. Той е дълъгъ 3 1/2 километра и 100 метра широкъ. Навѣрно той ще бжде най-удобенъ плажъ на цѣлото западно черноморско крайбрежие. Дружеството се надѣва, че чехословашкото правителство предъ видъ на културната работа въ Узунъ-кумъ ще му даде значителна парична подкрепа. Нашето министерство е

обещало да удовлетвори ходайството на чехословашкото дружество и да внесе в Народно Собрание за одобрение изработен законпроект с който би се отдала на концесия експлоатация на узункумския плаж.

Надъваме се, че поне този път всичко ще върви гладко и въ полза на града Варна. Макар че новия курорт би отстоял от Варна на 15 километра, то все таки бъдащият лътовници на Узун-кумъ ще минават за тамъ презъ Варна, ще се сношават често съ Варна, а главно чехословашкото сдружение ще бъде принудено въ своя собствен интерес да рекламира не само своя курортъ, но въобще Варна и околностите. А за подобна реклама това дружество разполага съ много по-големи възможности отколкото би могла да направи това нашата община.

Ето един примѣръ: Въ Прага има голѣмъ красивъ парк „Едемъ“ по подобие на виенския „Пратеръ“. Въ него се стича лѣтно време множество народъ, мѣстни, провинциалисти и чужденци. Въ това подходящо за реклами мѣсто, адриатическитѣ курорти бѣха устроили свой празникъ. При входа въ парка сѣ били раздадени безплатно 25,000 проспекти описващи адриатически курорти. Отъ това ясно личи, колко много би спечелила отъ подобни реклами Варна.

Я. Р.

„Харакири“ другъ пътъ и сега.

Отъ Японския проф. Имаока.

(Телеграфътъ напоследѣкъ бѣше съобщилъ, че единъ Японски адмиралъ се самоубилъ чрезъ харакири въ Токио, понеже разсѣдилъ, че решението на Лондонската морска конференция биле вредни за морскитѣ интереси на Япония.)

Буси или Самурай значи воененъ борецъ или благородникъ. До значи „жѣтъ“ или общественъ образъ. Бусидо е нравствениятъ законъ на самураитѣ, единъ законъ, вдъхновяванъ отъ дълбока мъжественост и човѣщина. Въпреки че моралниятъ законъ на бусидо никога не е билъ формулиранъ писмено, той продължава да се запазва живъ въ дълбочинитѣ на душата на всѣки японецъ. Той е моралното схващане на японския народъ: всѣки благородникъ, всѣки благороденъ по душа японецъ живѣе въ хармония съ тоя законъ. Моралниятъ смисълъ на бусидо налага единъ само сѣдия на всѣки самурай: собствената му съвестъ.

Самурай презира глѣва, посреща засмѣно всѣкакво положение, всѣко приключение. Той се усмихва, за да скрие сълзитѣ на болката. Той подлага всѣко свое деяние на хладнокрѣвна самокритика, на строгъ контролъ. Всѣки истински самурай трѣбва да бѣде честенъ, да не допуска никога, щото невинни хора да плащатъ за неговитѣ грѣшки и грѣхове. Самурай, щомъ не чувства съвестъта си въ порядѣкъ, прибѣгва до харакири. Това е моралътъ на класата на самураитѣ, на бусидо и на харакири.

Хризантемитѣ и черешовитѣ цвѣта сѣ японски народни цвѣта. Хризантемитѣ сѣ амблемата на императорското семейство, а пъкъ черешовитѣ цвѣта, амблемата на цѣлия народъ. Безцелно прекарваниятъ животъ нѣма никаква стойностъ за японската съвестъ; желателенъ е само богатиятъ по съдържание и морална хубостъ животъ, даже и когато не може да има една по голѣма отъ разцѣтяването на черешовитѣ цвѣта трайностъ.

Една стара японска легенда опредѣля черешовия цвѣтъ за царъ на цвѣтата сѣщо така, както самураятъ е господаръ между хората. „Не оставяй на потомцитѣ си опетнено име“—това е моралното правило на живота. Целитъ не трѣбва да бѣда вънъ отъ насъ, а трѣбва да сѣ въ насъ. Единъ достоенъ животъ се свързва най-тѣсно въ съвестъта на всѣки самурай съ достойната смъртъ.

Въ всѣки моментъ трѣбва да бѣдешъ готовъ да умрешъ и да знаешъ, какъ ще умрешъ, за да има смисълъ животътъ ти. Японскитѣ народъ обожава черешовитѣ цвѣта, не само заради тѣхната хубостъ и хубава мризма, но и защото, при падането си, тѣ приличатъ на падащитѣ снѣжинки и изгледътъ имъ е сѣщо тѣй незабравимъ, както она на падането на героитѣ на бойното поле...

Моралътъ на бусидо, както и неговиятъ символъ, черешовиятъ цвѣтъ, се породили и развили въ островитянската държава, изолирана по сръдъ морето и, вследствие това, указана отъ природата за развиване едно свое собствено, свободно отъ всѣкакво влияние, морално разбирание. Великиятъ японски поетъ Фунтита—Токо казва: „Самотната японска душа благоухае като черешовия цвѣтъ; но сѣединенитѣ японски души, народната душа, лъци като гола сабя“.

Нераздѣлно отъ морала на самурая е *сепуку* или *харакири*. Впрочемъ, последната, толкова позната въ Европа, дума не е въ употребление въ Япония. И двѣтѣ думи означаватъ самоубийство чрезъ разпаряне на корема. *Хара*, значи коремъ; *кири*—ударъ съ ножъ—отваряне съ ножъ. Сѣщо и думата *сѣцу* значи отваряне или разпаряне и думата *фукъ*—коремъ.

Женитѣ въ Япония се самоубиватъ, като Бѣтерфлай, забивайки ножа въ гърлото си. Тѣхното самоубийство се нарича *ци-гай*. Въ по старитѣ времена, харакири билъ начинътъ на самоубиване у благороднитѣ. Всѣки пътъ, когато нѣкой самурай сънавалъ, че сгрѣшилъ, той се разкайвалъ и, безъ да почака да го осѣждатъ, се самоосѣждалъ: извършвалъ харакири. Смъртното наказание, извършвано отъ палача, се считало за обезчестяване. Това би било за самурая едно доказателство, че той билъ безсѣвестенъ, а следователно, истински престѣпникъ. По тая именно причина, въ по-старитѣ времена, привилегията на осѣждане въ самоубийството чрезъ харакири, била въ сила само за класитѣ на самураитѣ. Защото страхливитѣ и лишениитѣ отъ морална дисциплина хора никога не биха имали куража да турятъ сами край на живота си. Когато нѣкой самурай билъ осѣденъ отъ сѣда на смъртъ, императорътъ му правѣлъ отстъпка, милостъ, като му давалъ възможностъ, щото, вмѣсто да бѣде екзекутиранъ отъ палача, да се самоубие чрезъ харакири. По-късно се появилъ обичаятъ, щото нѣкой приятелъ на осѣдения да го улеснява въ харакири съ отръзване главата му, за да съкрати агонията и страданията. Това било принудителното харакири. Една картина, която често гледаме въ европейскитѣ филмове: престѣпникъ нѣкой, преследванъ по цѣлия свѣтъ отъ полицията, се самоубива въ момента да бѣде уловенъ отъ нея; презрѣвъ презъ живота си престѣпникъ, вдѣхва, чрезъ своята смъртъ, уважение даже на своитѣ преследвачи.

Отклонилитѣ се отъ правия пътъ японецъ, за да спаси честъта си, жертвува си, безъ всѣкакво колебание, живота. Умира и чрезъ своята смъртъ заличава безславния споменъ на грѣховния си животъ.

Харакири е доказателство за голѣмата сила на бусидо. Съвестъта се пробужда следъ извършването на грѣха и самоволната смъртъ е изкуплението за нарушението на моралния строй. Грѣхътъ не се намалява съ това, че е било възможно да се извърши сѣщевременно отъ мнозина или отъ цѣли маси хора. Даже и въ тѣзи случаи, харакири е единствениятъ възможенъ изходъ, единственото изкупление. Моралниятъ строй е нарушимъ и ония, които дигатъ глава противъ него, трѣбва да се изкупятъ, било че сгрѣшили като единични личности, било заедно съ други, малцина или мнозина съучастници.

Отъ 1868 год. насамъ принудителното харакири е хабранено. Но тѣй като духътъ на бусидо се запазва винаги живо въ душата на японца,

то самоволното харакири продължава да съществува като обичай въ Япония.

Много хиляди случаи отъ харакири се отбелязватъ всѣка година въ Япония. До знанието на читащата публика въ Европа достигатъ естествено само случаитѣ, които се извършватъ отъ видни и лични мъже. Единъ отъ тѣхъ билъ самоубийството на генералъ Ноги. Подиръ смъртъта на императора Муцухито, генералътъ, Портъ-Артурскитѣ герой, си извършилъ харакири, за дето билъ победенъ въ едно сражение презъ войнитѣ на Възстановлението, презъ време на които той се е билъ рамо до рамо съ императора. Въпреки че туй негово поражение отдавна вече принадлежало на миналото, обаче то продължавало да гнети и измѣчва съвестъта на генералъ Ноги.

Съответенъ е и случаятъ на параконния капитанъ Касе Араки, който ималъ подъ заповедъта си на-товаренитѣ съ защитата на града Нанкинъ японски войски. На 24 мартъ 1927 год., китайци-болшевики навлѣзли въ гр. Нанкинъ, разграбили го и нападнали японскитѣ квартали. Капитанитѣ Араки не запозѣдалъ да стрелятъ противъ болшевикитѣ, въпреки че, поради военното достолепие, той ималъ право за това, отъ страхъ да не би въоръженото му намѣсване да влоши положението на японскитѣ граждани. Ако той бѣше прибѣгналъ до оръжието, то озвѣренитѣ болшевики не биха никакъ се поколебали да изколятъ японското население. За селенитѣ тамъ японци, ако сѣ живи днесъ, дължатъ живота си на хладнокрѣвния и благоразуменъ капитанъ.

Следъ 4 дена, на 28 мартъ, капитанитѣ Араки, който билъ Самурай, изпратилъ подробенъ рапортъ по всикитѣ събития до своя адмиралъ, въ Шанхай. Въ това си изложение той изпозѣдалъ вината си, че билъ пожертвуалъ честъта на японското знаме за спасението на японскитѣ поданици.

Но на следния денъ, когато носещото символа на изгрѣващото слънце знаме се издигнало на мачтата на военния параходъ „Тонкъ“, капитанитѣ Араки извършилъ си харакири. Съ това си действително поискалъ да докаже, че, ако не отмѣстилъ на оскѣрбителитѣ на японското знаме, които го бѣха потѣпали и зацапали съ калъ, не го е направилъ отъ страхъ, липса на куражъ или подлостъ.

Когато въ 1869 год., единъ помладъ политикъ, напоенъ отъ европейски схващания, предложилъ единъ законпроектъ за запрѣтването на харакири, двестѣтъ отъ присѣтсвующитѣ депутати гласували противъ него, а само трима за него. Гласувалитѣ противъ законпроекта оправдали своя отрицателенъ вотъ съ твърдението, че харакири билъ слава на японския народенъ духъ. Обаче, въпреки това голѣмо противодействие, харакири билъ по-късно официално забраненъ.

Но по дълбокитѣ причини на харакири, гласътъ на съвестъта не могли да се изкоренятъ. Японецътъ чувства себе си като нѣщо нераздѣлно отъ народностъта си. Честъта му е честъ на нацията и, обратно, всѣки японецъ чувства честъта или унижението на своята нация като да сѣ неговъ собствени. Та въ Япония, до като тя съществува, ще съществува и обичаятъ на харакири!

Хроника

Ново лътовище край манастиря Константинъ. При манастиря св. Константинъ край Варна започна да се строи отъ комитетъ „Здравецъ“ величествената сграда на лътовището за децата при основнитѣ училища и прогимназиитѣ отъ русенски окръгъ. Въ нѣдѣля на 15 т. м. биде положенъ основния камѣкъ на лътовището. По тоя случай се държаха назидателни речи отъ русенския делегатъ д-ръ Догановъ и митр. Симеонъ. Сградата се строи до лътовището на чиновническото кооперативно застрахователно дружество и ще струва около 2,500,000 лева. Достоенъ примѣръ за варненцитѣ, които за своитѣ деца не сѣ направили нищо. Забележително е, какъ по-малкия градъ Русе въ културнитѣ начинания изпреварва по-големия градъ Варна. Въ Русе, както писахме въ единъ отъ последнитѣ броеве на вестника, и градската библиотека е по-уредена и по-богата отъ варненската. Но и библиотекитѣ не се уреждатъ съ въздуха и вѣтъра: нуждни сѣ срѣдства. Русенската община редъ години не само гласуваше но и отпущаше отъ касата по-значителни суми, отколкото сумитѣ предвиджани отъ варненската община, но които общинската каса не отпущаше напълно. Въ Варна съществува основаното преди нѣщо три години *културно просѣитно читалищно дружество*. До колкото ни е известно, то до сега не е открило нито едно махленско читалище. То наистина абонира за варненската градска библиотека нѣкои вестници и списания и ги излага безплатно на маситѣ на градското читалище (фойето), обаче тези списания и вестници не фигуриратъ въ инвентаря на градската библиотека сир. не се подаряватъ на градската библиотека. Отъ друга страна ни е известно, че дружеството получаваше помощъ отъ сѣщата градска община. За нѣкои други културни начинания не ни е известно нищо, освенъ че въ първитѣ години то е било инициаторъ на лѣтнитѣ музикални тържества (концерти). Тая година тая роль премина, и много основателно, въ ръцетѣ на общината.

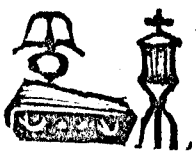
Общинската опера въ Варна. Общинския съветъ единодушно призна новосъставената въ града ни оперна дружба, ръководена главно отъ софийския оперенъ артистъ г. Ст. Македонски — за *официална* общинската опера. г. Македонски ще действува предъ надлежното мѣсто въ София, варненската общинска опера да бѣде призната като клонъ отъ държавната опера. Бѣдащето ще покаже до колко и на какви начала може да съществува въ Варна опера, съществуването на която е съпрежено съ тежки разноски и други важни условия.

Д-ръ КОНСТ. КАРАДЖОВЪ

ЛЪКАРЬ ПО
ВЪТРЕШНИ БОЛЕСТИ,
АКУШЕРСТВО — ГИНЕКОЛОГИЯ.

Приема всѣки денъ,
преди и подиръ обѣдъ,
въ дома си ул. „Успенска“ № 2,
срещу 1 я полицейски участѣкъ.

Беднитѣ безплатно.
Работницитѣ съ работнишки
книжки.

Новооткрития магазинъ

„Веченъ покой“

ул. „Владиславъ“ и „Бенковска“ жгала № 23,

продава ковчежи съ металически кржстъ по цена
350 лева. Луксозни ковчежи съ 30% намаление.

Само кржстове отъ 200 лв. на 100 лева.